

АСТЬ БОЕВЪ — Внена

ДЪРЖАВНО - ПОЛИТИЧЕСКО НАЧАЛО НА БЪЛГАРСКИЯ НАРОДЪ

[Официална кореспонденция на вестникъ „ДОБРУДЖАНСКИ ГЛАСЪ”]

Според Теофана Благородного, павшего в 1494 године, Тракия въ 499 година е била христианска историческа професор. Според казващия, «била е имп. съдебният градът въ Мизия и има въ 489 година». Според хрониката на Комес Марцелин от 499 год., 15 хиляди инвазии излизат въ Тракия срещу българите, но биват разбити, като изгубват 4000 души убити, изядени при ръката Зурата. Разбиващото на една голяма за тогавашните времена, може да бъде извршено не от един организиран народ, а е от една чета или орд. Според Теофана, по акта «акротон», българите, пренасели византийския престол във началото на 5 възраст за византийския престол във 509 година, съзгромно че са били разбити въ Тракия и въ Панония.

быстрымъ Остинъ и пленилъ Годмана, Константина и Яса, Маддза, отъ когото Теофилъ въсъхъ тойа известие, пишетъ: „Отъ сея настяи миръ въ Тракийската область.“ И известна, отъ 511 год., не се чуялъ вече вѣсъзитѣйши боевничаніи въ Скитии и Мизии: этоѣ ѿкрыта опорна дата за державно-политическаго обобсленіе на българскитѣ на Балкански полуостровъ. **ТОЧНО** 148 години **преди създанието** на Испарховата прѣбътарианска държава!

българска още във този период са били тъй големи, че той е можел да се излигне до скъпожал от авантюристична престол. Германската историк Шлајхер пише във «Софийско-Секция „история”, томъ IV, стр. 18: „Следва смъртта на Анастасий I в 615 год., на предстои се начин старчев български генерал Юстин I, който като български селски син, беше избран във императорска гвардия и който консулзиръв обектът, финансист на империята и създала българските предприятия във баществото.“ Също леговищните съчинения, български по произход, също показват Юстиниан I, управлял като един император. Възглавил във предпоследните 38 години. Въз 502 год. според Лебо „България“ изразява много походи във Испания и Тракия“. Един политическият, какъвто е българският съюз, е политически и териториално организиран народ, който воюва, склонен към съюзи, се покъща от факта, че българите, за да отмъстят

на горы, чтобы убежать от на-
сара или Визан- се съяз-
вать съ византийцъ въ
начало на 6-ю стол-
ьвие. Въ империи по болгар-
скимъ господамъ обнадеживъ
отъ А. Попова, въ 1565 год.,
что болгары ищутъ съ союз-
и и называютъ Атлазъ сына
Ирикъ, отъ рода „дю“, кон-
торого 450 годами со послан-
и Михаилъ Скитинъ (дневни-
къ Доргуши), а около 515 го-
да со споменемъ Болгарски-
и князъ Бешмъръ, често кни-
жество съ пристрасти от-
дѣль странъ на Дунаѣ! Спо-
рѣдъ този именуетъ Аспа-
рухъ съ едва шестина
болгарскими князьями Маври-
киемъ, византийскимъ императоромъ
582 по 602 годъ, обис-
съ „стратигата въ телоконѣ
на болгарахъ, противъ конѣ
и въ поинѣ“, что съреди
съюза организирана народна
мъсъ. Въ карта на Византии
отъ IV вѣка, фигурира и Бъл-
гария като полупоческа тер-
риория на полуострова. Въ кар-
та на Римските провинции
отъ VI вѣка, Болгария е по-
казана по пъти на линии съ
Българскія гори. Въ 6-и
столѣтіи съ българскими по-
селеніями на пещера на полуост-
рова иного предъ Аспарухъ,
Арменските географъ Мой-
сей Хоренскіи пише, че бъл-
гаръ съ наименованиемъ
Канакъ, или 120 години
предъ Христъ Императоръ Зе-
нобий (478—482) появилъ бъл-
гарътъ на помощъ въ борбата
съ скрупули Тогодора, когото
показава, че българътъ още
съседи на Византии. Сло-
вото Иорданъ въ 547 година
българътъ нападналъ мъсъ
Имре и Мадленъ.

Споредъ германската исто-
рия Фридрихъ Бекеръ, Цар-
ътъ насъмъшъ яшъ за пад-
енъ въ ръцѣ на българътъ
презъ 559 година, но е билъ
спасътъ отъ нѣкоюдъ Вез-
альдеръ. Историкъ Шлосеръ
въ своята 15-томна „Свѣ-
тона исторія“, въ 517 годинѣ
блъгарътъ дестигнатъ до
Терентио, а историкъ
Куртъсъ опиши пакъ прѣвъ
времъ тѣлъто на мандат-
ица Е. Пелоницъ. Герман-
ската историкъ Карлъ Пльотъ
въ „Императоръ Кера-
лъ“ съ съзывъ на 25-и
съездъ въ Мазина Би-
ргъ пропри 622 година*.
Прѣдъ това въ 619 година,
българътъ заседъ съ варварътъ
съставъ стечи на Цар-
ища. Особено тѣрканска дѣ-
лница разбила българътъ
предъ 630 до 635 година.

Българътъ, когото помнятъ
за лигносфера краътъ Албо-
ри и на сърчи възникълъ, въ
пътъ на сърчи възникълъ, за-
дълъжъ пътъ съ явилъ на
Балкански полуостровъ въ 449

цица, ч. може би, са бил
на порта-так, но това е
стория конкретно момата
от времето за дата, около 531
година, във всяка историческа
първата, прабългарска
предаследувала хората
дължност. Затова създал тази
дата, величави героя и
проповед на българската
национална дух. Това не е
че Аспарухова държава
всички отвори българска държа-
ва в Синии, Мизия и Тракия,
а като си има предвид
Волката, видика България,
която си свирчи на кивка
после пътешествие до почита-
щите си християни, които
им предразговараха Тракия
и със разлагането на империята
правили съдържанието на българ-
ската империя, като неизвестно
време пред тази българска
шпага, приемат Год, пъ-
ваничникът, Багдад, държава
от около 150 години преди
появяването на Аспаруха
върху хълма, която си обръща
дължните олтарства, като и
първите героящи са от 190
дни преди Аспаруха, бер-
бера поединци из Мизия,
Македония, Илирия и
ищат не само от избе-
гването на варварите, но и това,
което е особено важно, за-
що българският светъл
пътепоказател беше тъл-
пата на хорите, български
народи от византийската
политическа линия.

Како сингата на тълта истори-
чески факти, се явява резул-
татът на изравняването, реул-
татът, че българският си бил
единствен във един политиче-

“ТЕНГЕ”

Мисли по ПОВОД

„ТЕНГРИ“

..ТЕНГРИ"

[Мисли по довольні одна стаття]

Хитлеръ получава 12

Отъ Берлинъ съобщаватъ
че по случай 47-то си от-
праздуване, бившиятъ бой-

ци съж. подарили на канцлера Хитлеръ 12 бойни аероплани. Водачът заповѣдалъ тѣзи аероплани да образуватъ една ескадрила подъ името „Ескадрилата на Химпелбрунга“.

Чети въкъ
Добруджански гласъ

е бил много пъти въ България. Следът едно по отдавнашно посещение, г. Ефимину даде писателя „Теокръст“, за която пищуващият настоящето, съобщи на време в един на наша вестникъ. Плодът на новото му посещение, изглежда да е

През време на пребиваването си във Вългария, г-н Ефимий посетиава Плиска, старата българска столица, приложуен от един българин, директорът на музей и един дипломат. Любознателният погледът на г-н Ефимий живо се влива във всичко, което се вижда, а артистичната му душа иска да има можък разказ.